

Till: m.remissvar@regeringskansliet.se Kopia till: m.kemikalieenheten@regeringskansliet.se

Remissyttrande över Naturvårdsverkets skrivelse om hantering av schaktmassor och annat naturligt förekommande material som kan användas för anläggningsändamål

Svevia AB har beretts möjlighet att yttra sig över Naturvårdsverkets skrivelse om hantering av massor och annat naturligt förekommande material som kan användas för anläggningsändamål, ert diarienummer M2022/01181.

Sammanfattning

Svevia anser att förutsättningarna att uppnå cirkulära flöden inte kommer att öka genom att avfallsklassa material som i stället kan återanvändas i omgivande samhälle efter hantering enligt normal industriell praxis. Vi måste kunna föra in lämpliga material, till en täkt eller en återvinningsterminal, i syfte att bearbeta dessa till kvalitetssäkrade produkter utan att sådan verksamhet förväxlas med avfallshantering. Ett ökat tillämpande av befintlig lagstiftning om återanvändning enligt 2§ 15 kapitlet Miljöbalken hos våra miljömyndigheter bedömer Svevia därför är en viktig åtgärd för att uppnå cirkulär masshantering.

Svevia anser vidare att det finns både problem och möjligheter med befintlig lagstiftning inom området. Vi har därför valt att i den inledande delen av vårt yttrande, belysa vissa problemområden i nuvarande lagstiftning och praxis gällande masshantering som behöver förändras. Därefter har vi bemött Naturvårdsverkets förslag med de kommentarer och justeringar som vi anser är erforderliga för att uppnå en ökad cirkularitet av massor.

Utöver faktiska justeringar av enskilda paragrafer krävs även som steg två en tydlig tillsynsvägledning för hur cirkulär masshantering ska uppnås. Här måste bygg- och anläggningsbranschen involveras med att ta fram denna vägledning, så att

föreslagna åtgärder och bedömningsnivåer verkligen leder till cirkularitet i praktiken. I vägledningen behöver bland annat följande viktiga områden beskrivas:

- vad som krävs för att överskottsmaterial ska kunna hanteras direkt som en produkt i stället för avfall inför återanvändning
- riskbedömning utifrån tillgängligheten av ämnen i något som är avfall inför återvinning/ återanvändning med anpassad riktvärdeslista för olika återanvändningsområden baserad på förekommande bakgrundshalter.

Fokus ska vara att minimera onödiga transporter och att resurser ska nyttgöras i stället för att hamna på deponi.

Problem med att uppnå cirkularitet med nuvarande lagstiftning och praxis

Sammanfattningsvis anser Svevia att lagstiftningen inom avfallsområdet behöver förtydligas, så att möjlighet till återanvändning och cirkulära flöden är i tydligt fokus vid prövning av massors lämplighet för olika ändamål.

Utvecklad praxis utifrån Naturvårdsverkets vägledning i Handbok 2010:1 Avfall för anläggningsändamål har inneburit att miljöriskerna i många fall övertolkats, vilket medfört att material som skulle kunna återanvändas i stället riskerat att hamna på deponi.

Regionala materialförsörjningsplaner som inkluderar både jungfruligt material och överskottsmaterial skulle kunna vara ett verktyg som hjälper till med att beskriva att det finns ett behov av olika typer av massor inom en utpekad region. Om inte alla massor kan nyttjas på den plats där de en gång uppstod, så behöver då inte tillsynsmyndigheten klassa dessa som avfall utifrån att ett kvittblivningsproblem föreligger. Sveriges geologiska undersökning, SGU skulle kunna vara lämplig myndighet att administrera dessa planer.

Det bör också nämnas att tillsynsmyndigheter ibland underkänner verksamhetsutövarens syfte och hävdar att anläggningsändamål saknas, fastän verksamhetsutövaren anger ett tydligt användningsområde för olika massor. Naturvårdsverket exemplifierar och anger bland annat att använda massor till utfyllnadsändamål som bullervallar, jordbruksmark och vid återställning av täkter inte ska anses vara en fullgod hantering utan att det i stället felaktigt ska ses som bortskaffning och deponering. Svevia kan inte se att vi kommer att uppnå en ökad cirkularitet av material om Naturvårdsverket vägleder miljömyndigheterna i den riktningen.

Det är verksamhetsutövarens roll att driva verksamhet med ett angivet syfte och det ska också ska styra eventuell klassning. Miljömyndigheternas roll är inte att ifrågasätta olika verksamheters existens eller vad som byggs i samhället, utan i stället att tillse att dessa bedrivs i enlighet med det skyddsbehov som kan finnas för omgivande miljö.

Ytterligare ett exempel på försvårande tolkningar från tillsynsmyndigheters sida är att verksamhetsutövaren måste kunna bevisa att massor som används ersätter motsvarande mängd som i annat fall skulle köpts in. I många fall kan landskapsanpassningar och enkla utfyllnader vara att föredra, så att transporter minskar och relativt rena material inte behöver belasta deponier. Dessa anpassningar kanske inte skulle blivit av om man behövt köpa massor till högsta dagspris, men kan genomföras om exempelvis ett överskott från ett närliggande byggprojekt får nyttjas.

Svevia delar Naturvårdsverkets åsikt att vägledningsstödet för olika tillsynsmyndigheter och verksamhetsutövare, behöver förtydligas i cirkulär riktning så att större mängd massor kommer till nytta. Här behöver bland annat använd riskmodell ta hänsyn till de bakgrunds nivåer som råder på aktuell plats, så att även massor med något förhöjda nivåer på olika ämnen kan återanvändas inom bebyggda miljöer där förhöjda bakgrunds nivåer kan förekomma.

Särskilda mängdgränser kan behövas ur ett prövningsperspektiv för olika typer av massor. Men dessa nivåer bör vara generöst tilltagna för material som skulle kunna återanvändas, så att de flesta fall kan hanteras med en anmälan. Likaså bör de tider som material får lagras vara betydligt längre än dagens tid på 3 år, innan material ska anses vara deponerat. Här finns exempel på att tillsynsmyndigheten hävdar att prydliga materialupplag utgör avfallsupplag fastän materialet är provtaget och rent, uppfyller tekniska krav och har en säkrad avsättning. Om större mängder material tas till vara i exempelvis stora infrastrukturprojekt, så måste det gå att få lagra det utan att tillsynsmyndigheten ska anse att det föreligger ett kvittblivningsproblem.

Borttagande av avfallsstämpeln ”End of Waste kriterier” borde också definieras tydligt utifrån uppsatta frågeställningar i EU:s avfallsdirektiv, detta så att inte okomplicerade ärenden behöver miljöprövas. Ett tydligt exempel är onödigt krav på att miljöpröva massor som ej är avfall eller som föroreningsmässigt ligger i nivå med naturlig bakgrunds nivå på den plats de avses att användas på. Att kräva att material ska vara inert är också att gå för långt om vi vill försöka få till en ökad cirkularitet i lokalsamhället, då stora mängder av de massor som behöver hanteras har en förhöjd bakgrunds nivå på grund av diffus antropogen påverkan.

Kriterier för invasiva arter i jordar som ska återanvändas behöver också förtydligas så att inte oönskade arter sprids till nya platser. Om invasiva växter grävs ned lokalt på ett säkert och utprovat sätt som minimerar spridning, så bör dock inte regelverk

om deponering inträda, då det avsevärt skulle försvåra eller i princip omöjliggöra en sådan hantering. Förslag från Naturvårdsverket på att växtmassor måste läggas på orimliga djup, gör att lokalt omhändertagande i många fall inte heller blir möjlig. Regler kring invasiva arter behöver därför tas fram och tydliggöras i en separat utredning innan förändringar införs i miljöprövningsförfordningen.

Styrmedel som skatt på avfall behöver givetvis också ses över så att återanvändning och cirkularitet av massor främjas.

Yttrande över Naturvårdsverkets skrivelse

Naturvårdsverket framför en mängd olika påståenden och förslag i sin skrivelse om masshantering. Ett urval av dessa kommenteras här nedan. På sidan 70, föreslår Naturvårdsverket att det är täktägaren som ska bedöma om det material som försäljs är lämpligt för avsedd användning. I annat fall kanske massorna inte kommer att hanteras på ett resurseffektivt eller säkert sätt. Svevia vill hävda att vi lika litet som övriga som säljer en produkt kan styra över vad en såld produkt slutligen används till. Det måste vara verksamhetsutövare som köpt materialet som gör bedömningen av vilken typ av material som ska användas och till vad i sin tilltänkta konstruktion.

På sidan 71 säger Naturvårdsverket vidare att deponiägare tar in onödigt mycket massor för konstruktion och sluttäckning. Olika verksamhetsutövare måste ansvara för hur sin konstruktion ska se ut. Svevia anser att miljömyndigheter bör fokusera på om hantering av massor på detta sätt innebär en orimlig risk för omgivande miljö.

Naturvårdsverket beskriver vidare på sidan 73 att det är ett marknadsmisslyckande att massor bortskaffas och att det beror på att information om massors innehåll eller hur de är säkra att använda saknas. Vår uppfattning är att massor regelmässigt provtas och deklarerats och att det snarare är osäkerhet och icke cirkulärt synsätt från tillsynsmyndigheters sida som försvårar lokal återvinning.

På samma sida säger Naturvårdsverket att marknaden inte klarar av att planera var verksamheter ska placeras. Vår uppfattning är att verksamhetsutövare inte har något problem med detta, men att det givetvis underlättas om tätortsnära ytor avsätts i olika kommunala planer för hantering av massor.

Skillnaden i relativpriset mellan jungfruligt material från en täkt och återvunnet material anser Naturvårdsverket beror på att det inte föreligger samma risk i användandet av jungfruligt material. Det medför i sin tur enligt Naturvårdsverket att marknaden för återvunnet material inte ges möjlighet att fungera optimalt, se sidan 74. Svevia tror också att det kan variera i pris mellan återvunna och jungfruliga massor, men att den skillnaden snarare beror på kostnader som uppstår vid

bearbetning och transport av materialet. Avslutningsvis vill Naturvårdsverket komma till rätta med prisvariationen genom att öka kostnaderna för jungfrulig ballast, med en utökad och omotiverad provtagning av jungfruligt material. Nyttan av en sådan provtagning måste ifrågasättas, då det inte framkommit att det idag föreligger någon generell negativ miljöpåverkan av den användning som sker av naturliga material i bygg- och anläggningsprojekt.

Naturvårdsverket beskriver på sidan 98 avsaknaden av möjligheter att vägleda om när material kan vara en biprodukt, då ämnen eller föremål i bygg- och anläggningsbranschen inte kan anses vara producerade som en integrerad del i en produktionsprocess. Om ökad cirkularitet ska uppnås så bör biprodukt definition ses över. Ambitionen bör vara att onödig avfallsklassning inte ska ske av olika materialströmmar. Vi bör i stället försöka underlätta för ökad återanvändning med stöd av tydliga lagar och regler. Ett förtydligande av biprodukt begreppet i bygg- och anläggningsverksamhet kan kortfattat vara: restmaterial som uppstår i bygg- och anläggningsarbeten, där det är säkerställt att materialet kommer användas vidare på ett sätt som inte utgör risk för hälsa och miljö och utan annan hantering än vad som är industriell praxis.

Svevia delar Naturvårdsverkets bedömning längst ned på sidan 106 att massor som omfattas av undantaget för *icke förorenad jord och naturligt förekommande material* ska kunna läggas upp lokalt och att lämpligheten för den aktuella platsen är det som ska bedömas. Tillämpande av nu gällande rätt i form av 12:6 samråd anser Svevia kan fungera, såvida inte anläggningsändamålet ifrågasätts av tillsynsmyndigheter. Här måste lagstiftningen öppna upp för att landskapsanpassningar och enkla utfyllnader är godkända syften, så att onödiga transporter kan minskas och rena material inte behöver belasta deponier.

På sidan 110 diskuterar Naturvårdsverket krav på att verksamhetsutövaren ska ha tillräckliga kunskaper om det material de producerar och säljer. Det är rimligt att verksamhetsutövaren vet vilka kvalitetskriterier som olika produkter uppfyller. Mångårig användning av minerogena produkter i bygg- och anläggningsprojekt pekar dock inte på att vi har generella miljöproblem med användandet av dessa produkter. En utökad provtagning ur miljöhänsen och angivande av lämpliga användningsområden för dessa produkter skulle därför inte underlätta cirkularitet och minska resursslöseriet med massor, utan snarare medföra oskäliga merkostnader i förhållande till miljönyttan.

Naturvårdsverket underkänner på sidan 116 olika anläggningsändamål som kan föreslås från olika verksamhetsutövare. De säger bland annat att det är tveksamt att använda överblivna massor till bullervallar, pulkabackar, åkermark, hästagar och vid återställning av täkter. Svevia delar inte den åsikten utan anser att onödiga transporter ska undvikas genom att i så hög grad som möjligt återanvända massor i

omgivande lokalsamhälle. Att underkänna ett anläggningsändamål och köra rena massor till deponi leder knappast till ett mer cirkulärt samhälle. Här behöver vägledningen till miljömyndigheter radikalt förändras, så att även enkla anläggningsändamål kan godkännas. Allra bäst vore om avfallsstämpel helt tas bort för rena massor som kan återanvändas i lokalsamhället och att tillsynsmyndigheter inte tillåts tillämpa försiktighetsprincipen på så sätt att det är säkrast att klassa överskottsmassor som ett avfall. Att en tillsynsmyndighet inte kan se ett behov hos en verksamhetsutövare ska inte förhindra att en verksamhet får bedrivas. Näringsfrihet och fri etableringsrätt ska gälla precis som på alla andra marknader.

På sidan 122 diskuteras omhändertagande av invasiva växter. Praxis hur dessa ska bekämpas är under utprovning på olika platser i landet och råd om hur jordar eventuellt kan återanvändas behöver förtydligas så att inte oönskade arter sprids till nya platser. Om invasiva växter grävs ned lokalt på ett säkert och utprovat sätt som minimerar spridning, så bör dock inte regelverk om deponering inträda då det avsevärt skulle försvåra eller i princip omöjliggöra en sådan hantering. Förslag från Naturvårdsverket på att växtmassor måste läggas på orimliga djup, gör att lokalt omhändertagande i många fall inte heller blir möjlig. Regler kring invasiva arter behöver tas fram och tydliggöras i en separat utredning innan förändringar införs i miljöprövningsförordningen.

Prövningsplikt föreslås införas för massor som är produkter, se sidan 125 i Naturvårdsverkets skrivelse. Svevia ser inte att det på något sätt främjar cirkulär masshantering. Här finns redan lagstiftning som styr upp om landskapsbild och naturmiljö påverkas i form av 12:6 samråd. Om Naturvårdsverkets förslag går igenom innebär det en stor risk för att cirkularitet av material försvåras om vissa byggprodukter belastas med en prövning medan andra är fria att använda.

Naturvårdsverket föreslår vidare på sidan 125 att även tillståndsplikt ska inträda vid återvinning av mer än 100 000 ton samt att materialet per definition måste vara inert. Båda dessa förslag innebär försvårande att få till cirkulära flöden då tillstånd kan ta avsevärd tid att erhålla från tillståndsmyndighet och miljöprövning av inert material inte ter sig miljömässigt motiverat. En viktig fråga infinner sig direkt: Vad ska ske med alla materialströmmar som inte är inerta i och runt våra städer och infrastrukturleder och som kan ha en något förhöjd bakgrundsnivå? Här behövs ett nytt cirkulärt synsätt. Material som föroreningsmässigt ligger i paritet med bakgrundsnivån för den plats där det är tänkt att användas bör få återanvändas i stället för att gå till deponi. För om icke förorenat material måste användas på den platsen, så kommer det snart att uppnå samma bakgrundsnivå av föroreningar som de massor som inte fick återanvändas.

Nuvarande bedömningskriterier för massor i form av riktvärdeslistor underlättar förvisso för enskilda handläggare att ta beslut om återvinning ska anses vara tillåten,

men riskbedömningsmodellen som sådan borde inte utgå ifrån ett totalinnehåll utan i stället beakta om det finns någon risk med att återanvända materialet på aktuell plats och för det specifika föreslagna ändamålet. Det vill säga om det finns risk för att skadliga nivåer kan lakas ut från materialet till omgivande miljö. Generella riktvärden har också den inneboende problematiken att de tas fram för ett "worst case" scenario, vilket medför att högsta skyddsnivån gäller för alla typer av recipienter och även för de som har ett lägre behov av skydd. Det medför i sin tur att möjligheter till resursutnyttjande begränsas, att transporter riskerar att bli längre och i förlängningen förhöjda samhällskostnader i form av dyrare infrastruktur och byggande.

På sidan 126 framför Naturvårdsverket fler krav kring hantering av material som inte är avfall. De vill införa provning för lagring, sortering och mekanisk bearbetning av jord, berg, naturgrus och andra jordarter som inte är avfall. Förslaget underlättar inte på något sätt att få till mer cirkulära flöden utan innebär i stället merarbete för både verksamhetsutövare och tillsynsmyndigheter. Miljöprovning ska givetvis ske där vi har någon miljöpåverkan som behöver beaktas. I Miljöbalken har detta också redan styrts upp för exempelvis mekanisk bearbetning av berg i form av att en krossanmälan ska lämnas in till tillsynsmyndigheten.

Svevia motsätter sig även att ett nytt kapitel införs för provning av produkter, då detta skulle innebära att bara vissa byggprodukter ska provas och inte alla produkter som används i en byggtreprenad. En likartad bedömning bör givetvis föreligga för alla typer av byggprodukter som ingår i ett projekt.

På sidan 128 anger Naturvårdsverket att det finns behov av en utökad provtagning ur miljöhänseende av bland annat jungfruligt berg. Nyttan av en sådan provtagning måste ifrågasättas, då det inte framkommit att det idag föreligger någon generell negativ miljöpåverkan av den användning som sker av naturliga material i bygg- och anläggningsprojekt. Att verksamhetsutövaren vidare uttömmande ska beskriva till vad olika krossprodukter ska få användas, anser Svevia inte heller främjar cirkularitet, då användningsområdena är mycket omfattande och vi som producent inte bör förorda ett visst användningsområde före ett annat. Tillståndsbesluten för täkter kan också gälla över flera decennier, vilket gör det svårt för en verksamhetsutövare att förutsäga olika framtida användningsområden.

Naturvårdsverket föreslår vidare ett antal ändringar av lagparagrafer. Svevia anser att förslaget till ny 1a§ i 15 kapitlet Miljöbalken på sidan 138 bör omarbetas på följande sätt om cirkularitet ska främjas. *Urgrävd icke förorenad jord och annat naturligt material klassas inte som avfall. Återanvändning ska i första hand ske i omgivande samhälle eller andra närliggande projekt under förutsättning att användningen inte skadar eller innebär någon olägenhet för människors hälsa eller miljön.*

Svevia anser även att Naturvårdsverkets förslag till ny 39 a § på sidan 140 behöver omarbetas på exempelvis följande sätt. *Lagring av icke farligt avfall skall få ske under en längre period än 3 år om det möjliggör att större mängd av avfallet kan återvinnas och om lagringen inte orsakar skada eller olägenhet för människors hälsa eller miljön.*

På sidan 142 föreslår Naturvårdsverket ett nytt kapitel om miljöprovning av massor som inte är avfall. Svevia anser att miljöprovning ska ske av ärenden där påverkan på yttre miljö behöver styras upp för att minimera negativ miljöpåverkan. Att miljöpröva icke förorenade massor som ska återanvändas borde kunna lösas inom ramen för redan befintlig miljölagstiftning exempelvis 12:6 samråd om de används till landskapsanpassning eller liknande.

På sidan 144 föreslår Naturvårdsverket att ordet inert ska införas för olika massor. Icke farligt avfall borde räcka som definition.

Naturvårdsverkets ger förslag till ändring i 40§ - 43§ Miljöprovningförordningen, på sidan 147–148. Svevia anser att en större mängd massor ska få bearbetas innan tillståndsplikt inträder. Samt att bearbetning även får utföras på annan plats än där massor ska användas, för det fall det är för trångt inom aktuellt verksamhetsområde.

Sidan 149. Ordet inert bör strykas. Icke farligt avfall räcker som beskrivning av avfallet. Maximal nivå för tillståndsplikt B lagring bör sättas till 200 000 ton.

Sidan 158. Det finns ingen miljömässig fördel med att kräva att anmälan ska ske för återanvändning av icke förorenad jord och annat naturligt material på den plats där de uppstår. Om massor återanvänds inom projektet rör det sig enbart om en massomdisponering inom arbetsområdet, vilket sker hela tiden i en byggtreprenad. Att kräva att all massomflyttning i ett arbetsområde ska prövas kommer inte att främja någon cirkularitet i olika projekt utan enbart innebära onödig administration för alla inblandade parter.

Sid 159. Ändringen som Naturvårdsverket föreslår anser Svevia är onödig. Nuvarande reglering i Miljöprovningförordningens 4 kapitel 6§ fungerar utmärkt.

På sidan 161 föreslår Naturvårdsverket att anmälnings- och tillståndsplikt ska införas för rena råvarulager av olika material. Det finns redan i befintlig lagstiftning regler som styr upp detta. I Plan och bygglagen finns begreppet marklov som gäller inom detaljplanelagt område och utanför detaljplanelagt område kan 12:6 samråd användas. Svevia anser att ytterligare administration och provning ska undvikas om det inte är påkallat av miljö- eller hälsoskäl.

Sid 164. Naturvårdsverket föreslår att den som överlåter material till annan part för behandling ska kontrollera att de har tillstånd eller att de gjort de anmälningar som

krävs för hanteringen. Svevia anser att olika entreprenörer inte ska överta tillsynsmyndigheternas roll att kontrollera efterlevnad av tillstånd och anmälningar.

Sidan 165. Vi anser att produkter som inte är avfall inte ska behöva anmälas.

Sidan 166. Naturvårdsverket föreslår en ny 20 j §. Svevia anser att sedvanliga kvalitetskriterier ska beskrivas för det ballastmaterial som produceras. Att ha en uttömmande beskrivning av vad olika minerogena material kan användas till anser vi faller utanför vårt ansvarsområde som producent då det finns mängder av olika användningsområden för krossprodukter. Likaså har vi som entreprenör inte heller insyn i vad olika byggprodukter som köps av oss används till, det är inget som efterfrågas av oss vid försäljning. Det innebär exempelvis att om krossat berg från en av våra täkter skulle användas till en tveksam utfyllnad i ett vattenområde, så saknar vi som producent av materialet möjlighet att styra över att så sker.

Yttrande över förslag till förändringar av enskilda lagrum

Svevia lämnar följande kommentarer till de ändringar som Naturvårdsverket föreslagit för enskilda paragrafer på sidorna 168 - 177.

Förslag till ändring i lagrum från Naturvårdsverket	Svevias kommentar till föreslagen ändring
15 kap avfall 1 a§	Urgrävd icke förorenad jord och annat naturligt material ska inte klassas som avfall. Återanvändning ska i första hand ske i omgivande samhälle eller andra närliggande projekt under förutsättning att användningen inte skadar eller innebär någon olägenhet för människors hälsa eller miljön.
15 kap avfall 39 a§	Lagring av icke farligt avfall ska få ske under en längre period än 3 år om det möjliggör att större mängd av avfallet kan återvinnas och om lagringen inte orsakar skada eller olägenhet för människors hälsa eller miljön.
Förordning om deponering av avfall X§	Den tillsyns- eller tillståndsmyndighet som prövar en verksamhet får besluta om att lagring av icke-farligt avfall under en period längre än tre år inte ska anses vara en deponi, om det finns behov av lagring och om lagringen inte

	orsakar skada eller olägenhet för människors hälsa eller miljön.
Förordning om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd 20 e §	Behovsutredning strider egentligen mot den fria etableringsrätten för olika verksamheter.
Förordning om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd 20 j §	Svevia anser att sedvanliga kvalitetskriterier ska beskrivas för det ballastmaterial som produceras. Att ha en uttömmande beskrivning av vad olika minerogena material kan användas till anser vi faller utanför vårt ansvarsområde som producent då det finns mängder av olika användningsområden för krossprodukter.
Särskilda bestämmelser om material som uppstår i bygg- och anläggningsverksamhet och som inte är avfall Y §	Olika entreprenörer ska inte överta tillsynsmyndigheternas roll att kontrollera efterlevnad av tillstånd och anmälningar. Svevia anser att sedvanliga kvalitetskriterier ska beskrivas för det ballastmaterial som produceras. Att ha en uttömmande beskrivning av vad olika minerogena material kan användas till anser vi faller utanför vårt ansvarsområde som producent då det finns mängder av olika användningsområden för krossprodukter.
Anmälningsplikt enligt 9 kap. 6 § miljöbalken 25 X §	Svevia anser att nytt kapitel inte behövs.
Miljöprövningsförordning 1 kap 3 §	Svevia anser att nytt kapitel inte behövs.
Miljöprövningsförordning 1 kap 4 §	Svevia anser att nytt kapitel inte behövs.
Miljöprövningsförordning anmälningsplikt 10§	Svevia anser att nytt kapitel inte behövs.
Miljöprövningsförordning 4 kap 6 §	Kod 10:50 ska inte tillämpas för täkter. Täkt begreppet som sådant förutsätter att krossning och sortering av utbrutet material får ske för framställan av produkter. Kod 10:50 kan däremot tillämpas utanför täkter där krossning behöver ske.
Miljöprövningsförordning 29 kap Avfall X §	Regler kring invasiva arter behöver tas fram och tydliggöras i en separat

	utredning innan förändringar införs i miljöprövningsförordningen.
Miljöprövningsförordning återvinning för anläggningsändamål 34 §	Ordet inert ska strykas. Icke farligt avfall räcker som beskrivning av avfallet. <i>"gäller för att återvinna icke-farligt avfall för anläggningsändamål på ett sätt som kan förorena mark, vattenområde eller grundvatten, om föroreningsrisken inte endast är ringa"</i> kan stå kvar. Mängd behöver ej specificeras.
Miljöprövningsförordning återvinning för anläggningsändamål 35 §	Ordet inert ska strykas. Icke farligt avfall räcker som beskrivning av avfallet. Paragrafen ska gälla för återvinning av avfall med ringa föroreningsrisk för angivet anläggningsändamål inom angivet markområde.
Miljöprövningsförordning mekanisk bearbetning och sortering 40 §	För byggnads- och anläggningsändamål ska bearbetning även få utföras på annan plats än där massor ska användas, för det fall det är för trångt inom aktuellt verksamhetsområde.
Miljöprövningsförordning mekanisk bearbetning och sortering 41 §	För byggnads- och anläggningsändamål ska bearbetning även få utföras på annan plats än där massor ska användas, för det fall det är för trångt inom aktuellt verksamhetsområde.
Miljöprövningsförordning mekanisk bearbetning och sortering 42 §	Bearbetning ska även få utföras på annan plats än där massor ska användas, för det fall det är för trångt inom aktuellt verksamhetsområde. <i>"Tillståndsplikten gäller inte för att sortera avfall för byggnads- eller anläggningsändamål"</i> ska få stå kvar.
Miljöprövningsförordning mekanisk bearbetning och sortering 43 §	Bearbetning ska även få utföras på annan plats än där massor ska användas, för det fall det är för trångt inom aktuellt verksamhetsområde.
Miljöprövningsförordning lagring som en del för att samla in avfall 48 §	Ordet inert ska strykas. Icke farligt avfall räcker som beskrivning av avfallet. En större mängd minerogent material för byggnads- och anläggningsändamål om 200 000 ton ska få lagras inom ramen för tillståndsplikt B.
Miljöprövningsförordning lagring som en del för att samla in avfall 49 §	Ordet inert ska strykas. Icke farligt avfall räcker som beskrivning av

	avfallet. En större mängd om 100 000 ton minerogent material för byggnads- och anläggningsändamål ska få lagras inom ramen för anmälningsplikt C.
Miljöprövningsförordning andra verksamheter med återvinning eller bortskaffande 68 §	För mängd över 200 000 ton minerogent material ska tillståndsplikt A inträda.
Miljöprövningsförordning andra verksamheter med återvinning eller bortskaffande 69 §	Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är anmälnings- eller tillståndspliktig enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.
Miljöprövningsförordning andra verksamheter med återvinning eller bortskaffande 71 §	-----
Miljöprövningsförordning andra verksamheter med återvinning eller bortskaffande 72 §	-----
X kap. Hantering av material som uppstår i bygg och anläggningsverksamhet.	Svevia anser inte att något nytt kapitel behöver införas som reglerar material som inte är avfall.
Användning av icke förorenad jord och annat naturligt förekommande material 1 §	Svevia anser inte att något nytt kapitel behöver införas som reglerar material som inte är avfall.
Sortering och mekanisk bearbetning 2 §	Svevia anser inte att något nytt kapitel behöver införas som reglerar material som inte är avfall.
Sortering och mekanisk bearbetning 3 §	Svevia anser inte att något nytt kapitel behöver införas som reglerar material som inte är avfall.
Lagring 4 §	Svevia anser inte att något nytt kapitel behöver införas som reglerar material som inte är avfall.
Lagring 5 §	Svevia anser inte att något nytt kapitel behöver införas som reglerar material som inte är avfall.

Avslutningsvis

Svevia anser att befintlig lagstiftning behöver justeras enligt inlämnat förslag i detta yttrande. Det finns också goda förutsättningar att tolka befintligt regelverk på ett sätt som främjar cirkularitet. Exempelvis bör 2§ i 15 kapitlet Miljöbalken om återanvändning användas mer frekvent. Utöver faktiska justeringar av enskilda paragrafer krävs också en tydlig tillsynsvägledning för hur cirkulär masshantering

YTTRANDE

Datum: 2022-09-26

Beteckning: Hantering av schaktmassor och naturligt material

Er beteckning: Ert diarienummer M2022/01181

ska uppnås. Här måste bygg- och anläggningsbranschen involveras, så att föreslagna åtgärder och bedömningsnivåer verkligen leder till cirkularitet i praktiken.

För Svevia AB

Anders Lindström

Miljö

Mobil: 070 517 26 63

E-post: anders.lindstrom@svevia.se